

คำวินิจฉัยของ นายอูระ หวังอ้อมกลาง ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ที่ ๕๕/๒๕๕๕

วันที่ ๓๐ สิงหาคม ๒๕๕๕

เรื่อง ศาลปกครองกลางส่งคำร้องของผู้ฟ้องคดี ในคดีหมายเลขคำที่ ๑๕๑๖/๒๕๕๖ ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ (กรณีคำสั่งนายกรัฐมนตรีที่ สร. ๓๕/๒๕๑๖ ลงวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๑๖) ซึ่งออกตามความในมาตรา ๑๗ แห่งรัฐธรรมนูญ การปกครองราชอาณาจักร พุทธศักราช ๒๕๑๕ ชัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ)

ท่านผู้หญิงไสว จารุเสถียร ได้มาซึ่งกรรมสิทธิ์ในที่ดินโฉนดเลขที่ ๑๒๑๕๖ ตำบลสีกัน อำเภอบางเขน (ตลาดขวัญ) กรุงเทพมหานคร โดยการซื้อเมื่อวันที่ ๑๔ ธันวาคม ๒๕๕๖ ต่อมาเมื่อวันที่ ๖ พฤศจิกายน ๒๕๐๐ ได้จดทะเบียนยกให้ที่ดินดังกล่าวแก่นางสาวสุภาพร จารุเสถียร (ปัจจุบัน คือนางสุภาพร กิตติขจร) นายดวงสิทธิ์ จารุเสถียร เด็กหญิงอรพรรณ จารุเสถียร (ปัจจุบัน คือ คุณหญิงอรพรรณ ศศิประภา) และเด็กหญิงจิราภา จารุเสถียร (ปัจจุบัน คือ คุณหญิงศุภนภา อัดตะนันท์)

เมื่อวันที่ ๑๕ สิงหาคม ๒๕๐๕ นายดวงสิทธิ์ จารุเสถียร ถึงแก่ความตาย ทำให้กรรมสิทธิ์ในที่ดินที่พิพาทส่วนที่เป็นของนายดวงสิทธิ์ จารุเสถียร เป็นทรัพย์สินมรดกตกทอดแก่ทายาทโดยธรรม คือท่านผู้หญิงไสว จารุเสถียร ในฐานะมารดา ต่อมาเมื่อวันที่ ๒๔ มีนาคม ๒๕๕๑ ท่านผู้หญิงไสว จารุเสถียร ยื่นคำขอจดทะเบียนโอนมรดกเฉพาะส่วนของนายดวงสิทธิ์ จารุเสถียร และเมื่อวันที่ ๑๗ กรกฎาคม ๒๕๕๑ เจ้าพนักงานที่ดินกรุงเทพมหานคร สาขาดอนเมือง ได้จดทะเบียนให้ตามคำขอและในวันเดียวกัน ท่านผู้หญิงไสว จารุเสถียร ก็ได้จดทะเบียนโอนที่ดินที่พิพาทส่วนดังกล่าวให้แก่คุณหญิงศุภนภา อัดตะนันท์ เมื่อได้สิทธิในที่ดินมาแล้วไม่เคยได้รับแจ้งจากเจ้าพนักงานที่ดินหรือทางราชการเลยว่าที่ดินดังกล่าวได้ถูกยึดเป็นของรัฐแล้ว และตลอดระยะเวลาที่คุณหญิงศุภนภา อัดตะนันท์ ถือครองที่ดินพิพาทดังกล่าว ก็ได้อาศัยทำประโยชน์มาโดยตลอด นอกจากนี้ทางราชการก็ได้รับรองความเป็นเจ้าของ โดยให้คุณหญิงศุภนภา อัดตะนันท์ ชำระภาษีบำรุงท้องที่ ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๔๑ ถึงปี พ.ศ. ๒๕๕๔

ต่อมาเมื่อวันที่ ๓ มีนาคม ๒๕๕๓ คุณหญิงศุภนภา อัดตะนันท์ ยื่นคำขอจดทะเบียนให้ที่ดินเฉพาะส่วนของคุณหญิงศุภนภา อัดตะนันท์ จำนวน ๑ ใน ๔ ส่วน ที่ได้รับโอนจากท่านผู้หญิงไสว จารุเสถียร เมื่อวันที่ ๖ พฤศจิกายน ๒๕๐๐ และอีก ๑ ใน ๔ ส่วน ที่ได้รับโอนจากท่านผู้หญิงไสว

จารุเสถียร เมื่อวันที่ ๑๗ กรกฎาคม ๒๕๕๑ ให้แก่นางสาวนนทิเนตร อัดตะนันท์ และนางสาวชุตินา อัดตะนันท์ แต่เจ้าพนักงานที่ดินกรุงเทพมหานคร สาขาดอนเมือง ไม่ดำเนินการให้ โดยอ้างว่า ได้ตรวจสอบแล้วพบว่าที่ดินมีการอายัดตามคำสั่งนายกรัฐมนตรี ที่ สตร. ๓๕/๒๕๑๗ ลงวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๑๗ แล้ว ต่อมาเมื่อวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๕ เจ้าพนักงานที่ดินกรุงเทพมหานคร สาขาดอนเมือง มีหนังสือแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองทราบว่า อธิบดีกรมที่ดินมีคำสั่งแต่งตั้งให้คณะกรรมการเพื่อสอบสวน และเพิกถอนการจดทะเบียนสิทธิและนิติกรรมรวมสองรายการ ซึ่งจดทะเบียนเมื่อวันที่ ๑๗ กรกฎาคม ๒๕๕๑ แล้ว หากบุคคลทั้งสองประสงค์จะคัดค้านให้ยื่นคำคัดค้านต่อคณะกรรมการสอบสวนภายใน กำหนดสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับหนังสือแจ้ง ซึ่งต่อมาก็ได้มีการยื่นคำคัดค้านภายในกำหนดเวลาแล้ว

เมื่อวันที่ ๕ เมษายน ๒๕๕๖ ท่านผู้หญิงไสว จารุเสถียร และคุณหญิงสุกนภา อัดตะนันท์ ได้รับแจ้งจากอธิบดีกรมที่ดินว่า มีคำสั่งอธิบดีกรมที่ดิน ที่ ๗๐๖/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๕ เมษายน ๒๕๕๖ ให้เพิกถอนรายการจดทะเบียนเมื่อวันที่ ๑๗ กรกฎาคม ๒๕๕๑ ทั้งสองรายการแล้ว ท่านผู้หญิงไสว จารุเสถียร และคุณหญิงสุกนภา อัดตะนันท์ จึงยื่นอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าว แต่อธิบดีกรมที่ดินและ ปลัดกระทรวงมหาดไทยมีความเห็นไม่เปลี่ยนแปลงคำสั่งที่ให้เพิกถอนรายการจดทะเบียน

ท่านผู้หญิงไสว จารุเสถียร และคุณหญิงสุกนภา อัดตะนันท์ ไม่เห็นชอบด้วยกับคำสั่ง ด้วยเหตุผล ดังต่อไปนี้

๑. คำสั่งนายกรัฐมนตรี ที่ สตร. ๔๐/๒๕๑๖ ลงวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๑๖ และคำสั่งนายกรัฐมนตรี ที่ สตร. ๓๕/๒๕๑๗ ลงวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๑๗ เป็นคำสั่งที่มีฐานะเป็นกฎหมาย จึงต้องอยู่ภายใต้ ธรรมนูญการปกครองราชอาณาจักร พุทธศักราช ๒๕๑๕ และรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ การที่นายกรัฐมนตรีในขณะนั้นมีคำสั่งยึดและอายัดทรัพย์สินเป็นการริบทรัพย์ อันเป็นโทษตามกฎหมายอาญา ที่ดินพิพาทเป็นที่ดินที่ท่านผู้หญิงไสว จารุเสถียร ได้มาก่อนมีคำสั่งดังกล่าว การออกคำสั่งของนายกรัฐมนตรีเป็นการออกกฎหมายที่มีโทษในทางอาญาย้อนหลัง จึงเป็นคำสั่งที่ขัด ต่อรัฐธรรมนูญไม่สามารถใช้บังคับได้ และคำสั่งทั้งสองฉบับดังกล่าวมิได้ออกโดยอาศัยหรือเป็นไป ตามมาตรา ๑๗ แห่งธรรมนูญการปกครองราชอาณาจักร พุทธศักราช ๒๕๑๕

๒. คำสั่งนายกรัฐมนตรีที่แต่งตั้งคณะบุคคลให้มีอำนาจในการพิจารณาและมีคำสั่งยึดทรัพย์ เป็นคำสั่งที่มีชอบและขัดต่อกฎหมาย เนื่องจากการแต่งตั้งคณะบุคคลที่มีใช้ศาลให้มีอำนาจกระทำการพิจารณา พิพากษาอรรถคดีเช่นเดียวกับศาล ย่อมขัดต่อประเพณีการปกครองในระบอบประชาธิปไตยของประเทศไทย

คำสั่งทั้งสองฉบับดังกล่าวจึงมิชอบและขัดแย้งต่อรัฐธรรมนูญ ดังนั้น คำสั่งนายกรัฐมนตรีและคำสั่งของคณะกรรมการที่ได้รับการแต่งตั้งเพื่อปฏิบัติตามคำสั่งนายกรัฐมนตรีที่ให้ยึดที่ดินพิพาทให้ตกเป็นของรัฐ จึงไม่มีผลบังคับตามกฎหมาย

๓. ที่ดินเป็นของท่านผู้หญิงไสว จารุเสถียร ได้กรรมสิทธิ์มาโดยการซื้อเมื่อวันที่ ๑๔ ธันวาคม ๒๕๕๖ โดยจดทะเบียนถูกต้อง ซึ่งเป็นระยะเวลาก่อนนายรัฐมนตรีมีคำสั่ง ที่ สสร. ๔๐/๒๕๑๖ ลงวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๑๖ และ ที่ สสร. ๓๕/๒๕๑๗ ลงวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๑๗ ถึง ๒๐ ปี และเป็นมาได้มาโดยสุจริตและชอบด้วยกฎหมาย ต่อมาได้โอนที่ดินดังกล่าวให้บุตรสี่คน และมีได้ระบุว่าให้แต่ละคนถือกรรมสิทธิ์เท่าใด จึงต้องถือว่าบุคคลทั้งสี่ถือกรรมสิทธิ์ร่วมกันและมีกรรมสิทธิ์ในส่วนเท่า ๆ กัน หน่วยงานของรัฐโดยกรมธนารักษ์ได้เคยมีหนังสือยืนยันแล้วว่า ที่ดินที่พิพาท ๓ ใน ๔ ส่วนประกอบด้วย ส่วนของนายดวงสิทธิ จารุเสถียร คุณหญิงสุกนภา อัดตะนันท์ และคุณหญิงอรพรรณ ศศิประภา มีอาชญากรรมและมิได้ตกเป็นของรัฐ เห็นได้ว่า เมื่อนายดวงสิทธิ จารุเสถียร ถึงแก่กรรม ที่ดินพิพาทในส่วนที่เป็นของนายดวงสิทธิ จารุเสถียร จึงเป็นมรดกตกทอดแก่ทายาทซึ่งได้แก่ท่านผู้หญิงไสว จารุเสถียร เมื่อมีการจดทะเบียนรับโอนมรดกในส่วนของคุณหญิงจารุเสถียร เมื่อวันที่ ๑๗ กรกฎาคม ๒๕๔๑ จึงเป็นการจดทะเบียนรับโอนมรดกและการได้รับทรัพย์สินมาโดยผลของกฎหมายจากการตกทอดทรัพย์สินมรดก ย่อมเป็นการได้มาโดยชอบด้วยกฎหมายและสุจริต

๔. การที่คณะกรรมการที่ได้รับการแต่งตั้งเพื่อปฏิบัติตามคำสั่งนายกรัฐมนตรีทั้งสองฉบับดังกล่าว มีข้อวินิจฉัยชี้ขาดว่า ไม่คืนที่ดินและสิ่งปลูกสร้างในที่พิพาท และการที่บุคคลทั้งห้าได้วินิจฉัยโดยอ้างว่า ที่พิพาทถูกอายัดและตกเป็นของรัฐแล้วนั้น ท่านผู้หญิงไสว จารุเสถียร และคุณหญิงสุกนภา อัดตะนันท์ ไม่เห็นด้วยกับข้ออ้างดังกล่าว คณะกรรมการดังกล่าวมิใช่ศาล การที่นายกรัฐมนตรีแต่งตั้งให้มีอำนาจกระทำการพิพากษาอรรถคดีเช่นเดียวกับศาลย่อมเป็นการไม่ชอบคำสั่งอธิบดีกรมที่ดิน ที่ ๗๐๖/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๕ เมษายน ๒๕๔๖ และการวินิจฉัยอุทธรณ์คำสั่งเพิกถอนรายการจดทะเบียนการรับโอนมรดกเฉพาะส่วนของคุณหญิงจารุเสถียร และรายการจดทะเบียนยกให้คุณหญิงสุกนภา อัดตะนันท์ เมื่อวันที่ ๑๗ กรกฎาคม ๒๕๔๑ โดยอ้างคำสั่งนายกรัฐมนตรีทั้งสองฉบับดังกล่าว เป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย

ท่านผู้หญิงไสว จารุเสถียร และคุณหญิงสุกนภา อัดตะนันท์ ได้เป็นผู้ฟ้องคดีที่ ๑ และเป็น ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ โดยฟ้องกรมที่ดิน เป็นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อธิบดีกรมที่ดินเป็นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ คณะกรรมการ

สอบสวนตามมาตรา ๖๑ แห่งประมวลกฎหมายที่ดิน เป็นผู้ฟ้องคดีที่ ๓ กระทรวงมหาดไทย เป็นผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และปลัดกระทรวงมหาดไทย เป็นผู้ฟ้องคดีที่ ๕ ต่อศาลปกครองกลาง ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ดังนี้

(๑) ให้ผู้ฟ้องคดีทั้งห้าเพิกถอนการออกโฉนดที่ดินโฉนดเลขที่ ๑๒๑๕๖ ตำบลสีกัน อำเภอบางเขน (ตลาดขวัญ) กรุงเทพมหานคร

(๒) ให้ผู้ฟ้องคดีทั้งห้าเพิกถอนคำสั่งที่ให้เพิกถอนการจดทะเบียนสิทธิและนิติกรรม ในที่ดินโฉนดเลขที่ ๑๒๑๕๖ ตำบลสีกัน อำเภอบางเขน (ตลาดขวัญ) กรุงเทพมหานคร เมื่อวันที่ ๑๗ กรกฎาคม ๒๕๕๑ และให้มีคำสั่งใหม่ให้การจดทะเบียนดังกล่าวทั้งสองรายการเป็นการจดทะเบียนที่ชอบด้วยกฎหมาย

(๓) หากผู้ฟ้องคดีทั้งห้าไม่ปฏิบัติตามคำขอของผู้ฟ้องคดีทั้งสองก็ให้ถือคำพิพากษาแสดงเจตนาแทนผู้ฟ้องคดีทั้งห้า

ศาลปกครองกลางมีคำสั่งรับคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีทั้งสองที่ฟ้องผู้ฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ฟ้องคดีที่ ๕ ในข้อหากระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายไว้พิจารณา ส่วนคำฟ้องที่ฟ้องผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ผู้ฟ้องคดีที่ ๓ และผู้ฟ้องคดีที่ ๔ ว่า กระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายด้วยการออกคำสั่งเพิกถอนรายการจดทะเบียนในที่ดินโฉนดเลขที่ ๑๒๑๕๖ ตำบลสีกัน อำเภอบางเขน (ตลาดขวัญ) กรุงเทพมหานคร รวมสองรายการ เมื่อวันที่ ๑๗ กรกฎาคม ๒๕๕๑ นั้น ศาลปกครองกลางมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องในส่วนดังกล่าวไว้พิจารณาพิพากษา ต่อมาผู้ฟ้องคดีทั้งสองได้อุทธรณ์คำสั่งของศาลปกครองกลางดังกล่าวต่อศาลปกครองสูงสุด ได้พิจารณาแล้วและมีคำสั่งยืนตามคำสั่งของศาลปกครองกลาง

ระหว่างแสวงหาข้อเท็จจริงของศาลปกครองกลาง ผู้ฟ้องคดีทั้งสองได้กล่าวในคำฟ้องและคำคัดค้านคำให้การว่า คำสั่งนายกรัฐมนตรี ที่ สสร. ๔๐/๒๕๑๖ ลงวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๑๖ และคำสั่งนายกรัฐมนตรี ที่ สสร. ๓๕/๒๕๑๗ ลงวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๑๗ เป็นคำสั่งที่มีฐานะเป็นกฎหมาย จึงต้องอยู่ภายใต้รัฐธรรมนูญการปกครองราชอาณาจักร พุทธศักราช ๒๕๑๕ และรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ฉบับปัจจุบัน การที่นายกรัฐมนตรีในขณะนั้นมีคำสั่งยึดและอายัดทรัพย์สินเป็นการริบทรัพย์สินเป็นโทษตามกฎหมายอาญา ที่ดินพิพาทเป็นที่ดินที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ได้มาก่อนมีคำสั่งดังกล่าว การออกกฎหมายที่มีโทษในทางอาญาย้อนหลังไปลงโทษผู้ฟ้องคดีที่ ๑ จึงเป็นคำสั่งที่ขัดต่อรัฐธรรมนูญ ไม่สามารถบังคับได้

ศาลปกครองกลางพิจารณาเห็นว่า คดีนี้มีประเด็นหลักคือผู้ฟ้องคดีทั้งสองฟ้องขอให้เพิกถอนคำสั่งของผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ที่สั่งเพิกถอนการจดทะเบียนสิทธิและนิติกรรมเกี่ยวกับที่ดินซึ่งเป็นคำสั่งที่ออก

ตามความในมาตรา ๖๑ แห่งประมวลกฎหมายที่ดิน โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ อ้างว่า ที่พิพาทตกเป็นของรัฐแล้ว ตามคำสั่งนายกรัฐมนตรี ที่ สตร. ๓๕/๒๕๑๗ ลงวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๑๗ ซึ่งออกตามความใน มาตรา ๑๗ แห่งธรรมนูญการปกครองราชอาณาจักร พุทธศักราช ๒๕๑๕ แต่ผู้ฟ้องคดีทั้งสองอ้างว่า คำสั่งนายกรัฐมนตรีดังกล่าวขัดต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยฉบับปัจจุบันจึงไม่มีผลบังคับ ดังนั้น คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย เมื่อผู้ฟ้องคดีทั้งสองโต้แย้งว่า คำสั่งนายกรัฐมนตรี ดังกล่าวขัดต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ซึ่งมีผลทำให้คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ประกอบกับคำสั่งนายกรัฐมนตรีดังกล่าวเป็นคำสั่งที่มีผลบังคับเช่นกฎหมาย กรณีจึงเป็นการโต้แย้งว่า บทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ศาลจะใช้บังคับแก่คดีนี้ต้องด้วยบทบัญญัติมาตรา ๖ ของรัฐธรรมนูญแห่ง ราชอาณาจักรไทย อีกทั้งปรากฏว่ายังไม่เคยมีคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญเกี่ยวกับคำสั่งนายกรัฐมนตรี ดังกล่าว ศาลปกครองกลางจึงต้องรอการพิจารณาพิพากษาคดีนี้ไว้ชั่วคราว และส่งคำโต้แย้งของผู้ฟ้องคดีที่ ๒ คำสั่งนายกรัฐมนตรี ที่ สตร. ๓๕/๒๕๑๗ ลงวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๑๗ มีข้อความขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ ตามทางการเพื่อศาลรัฐธรรมนูญจะได้พิจารณาวินิจฉัย ทั้งนี้ ตามมาตรา ๒๖๔ วรรคหนึ่ง ของรัฐธรรมนูญ แห่งราชอาณาจักรไทย และให้รอการพิจารณาพิพากษาคดีไว้ชั่วคราว ให้ส่งคำร้องเพื่อศาลรัฐธรรมนูญ พิจารณาวินิจฉัย

มีข้อต้องพิจารณาว่า ศาลรัฐธรรมนูญจะรับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัย หรือไม่

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐

มาตรา ๒๖๔ บัญญัติว่า “ในการที่ศาลจะใช้บทบัญญัติแห่งกฎหมายบังคับแก่คดีใด ถ้าศาลเห็นเอง หรือคู่ความโต้แย้งว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายนั้นต้องด้วยบทบัญญัติมาตรา ๖ และยังไม่มีการวินิจฉัยของ ศาลรัฐธรรมนูญในส่วนที่เกี่ยวกับบทบัญญัตินั้น ให้ศาลรอการพิจารณาพิพากษาคดีไว้ชั่วคราวและ ส่งความเห็นเช่นนั้นตามทางการเพื่อศาลรัฐธรรมนูญจะได้พิจารณาวินิจฉัย

ในกรณีที่ศาลรัฐธรรมนูญเห็นว่า คำโต้แย้งของคู่ความตามวรรคหนึ่งไม่เป็นสาระอันควรได้รับการวินิจฉัย ศาลรัฐธรรมนูญจะไม่รับเรื่องดังกล่าวไว้พิจารณาก็ได้

คำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญให้ใช้ได้โดยคดีทั้งปวง แต่ไม่กระทบกระเทือนถึงคำพิพากษาของศาล อันถึงที่สุดแล้ว”

ธรรมนูญการปกครองราชอาณาจักร พุทธศักราช ๒๕๑๕

มาตรา ๑๗ บัญญัติว่า “ในระหว่างที่ใช้ธรรมนูญการปกครองนี้ ในกรณีที่นายกรัฐมนตรีเห็นสมควร เพื่อประโยชน์ในการป้องกัน ระวัง หรือปราบปรามการกระทำอันเป็นการบ่อนทำลายความมั่นคงของราชอาณาจักร ราชบัลลังก์ เศรษฐกิจของประเทศ หรือราชการแผ่นดิน หรือการกระทำอันเป็นการก่อกวนหรือคุกคามความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน หรือการกระทำอันเป็นการทำลายทรัพยากรของประเทศ หรือเป็นการบั่นทอนสุขภาพอนามัยของประชาชน ทั้งนี้ ไม่ว่าการกระทำจะเกิดขึ้นก่อนหรือหลังวันประกาศธรรมนูญการปกครองนี้ และไม่ว่าจะเกิดขึ้นภายในหรือภายนอกราชอาณาจักร ให้นายกรัฐมนตรีโดยมติของคณะรัฐมนตรีมีอำนาจสั่งการหรือทำการใด ๆ ได้ และให้ถือว่าคำสั่งหรือการกระทำเช่นว่านั้นรวมถึงการปฏิบัติตามคำสั่งดังกล่าว เป็นคำสั่งหรือการกระทำ หรือการปฏิบัติที่ชอบด้วยกฎหมาย

เมื่อนายกรัฐมนตรีได้สั่งการหรือทำการใดไปตามความในวรรคหนึ่งแล้ว ให้นายกรัฐมนตรีแจ้งให้สถานีวิทยุวิทยุแห่งชาติทราบ”

พิจารณาแล้ว เห็นว่า ตามคำสั่งนายกรัฐมนตรี ที่ สสร. ๓๕/๒๕๑๗ ลงวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๑๗ ให้อายัดและให้ที่ดินตกเป็นของแผ่นดิน เป็นคำสั่งที่ออกตามความในมาตรา ๑๗ แห่งธรรมนูญการปกครองราชอาณาจักร พุทธศักราช ๒๕๑๕ กรณีเป็นการดำเนินการตามธรรมนูญการปกครองราชอาณาจักร ซึ่งเป็นกฎหมายสูงสุดในขณะนั้น เป็นคำสั่งที่มีผลบังคับได้ตามกฎหมาย การที่คณะกรรมการที่นายกรัฐมนตรีตั้งขึ้นเพื่อทำการสอบสวนและมีคำสั่งให้ยึดหรืออายัดทรัพย์สินของผู้ร้อง ถือว่าเป็นการปฏิบัติตามคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย มิใช่เป็นคำสั่งของฝ่ายบริหารโดยทั่วไป ที่จะถือว่าเป็นคำสั่งทางปกครอง คำสั่งตามมาตรา ๑๗ แห่งธรรมนูญการปกครองราชอาณาจักร พุทธศักราช ๒๕๑๕ มีสถานะเท่าเทียมกับรัฐธรรมนูญที่ใช้ในการบริหารประเทศทุกฉบับ รวมทั้งรัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบัน คำสั่งนายกรัฐมนตรี ที่ สสร. ๓๕/๒๕๑๗ ลงวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๑๗ ไม่อาจถือได้ว่าเป็นบทบัญญัติแห่งกฎหมายตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ วรรคหนึ่ง ที่ผู้ร้องจะขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยได้

อาศัยเหตุผลดังกล่าวมาข้างต้น จึงวินิจฉัยไม่รับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัย

นายอุระ หวังอ้อมกลาง

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ